

Makay Ida

Forgó örvény

Reggel volt? Dél? Vagy alkonyat?
Nyárelő volt? Bronzlángú ősz?
Túl már a mérhető időn?
Lakatlan puszta csillagon?

Ketten a minden kezdetén,
pőrén a lángoló Napon.
Ölelésünk ringott, merült,
és mint a nagy folyóknak sodra,
forgó örvény, a szerelem
égig forgatott. – S a mélyig.
Fölragyogott múltó-szép testünk:
Rodinnak halhatatlan szobra.

Eltorlaszolva

Kiégett Napok keringnek.
Eltorlaszolva mind az út,
amely a fényhez fölvezet.
A tenger tükre összetörve.
Nincs többé fény.
Az Isten megvakult.

Magába old

Sodornak a percek, az évek,
induló s elsüllyedt hajók.
Fekete ég, égő szivárvány
felettünk. S örvénylik a hó.
Emészt az idő. Magába old:
Az örök tengerek a sót.

Irgalmatlan

A csöndet hallom: – Szavad hallom.
Nézem az alkonyt: látom szemed.
Ragyog sötétén, s lángot vetve.
Már-már Te– S nem Te.
Itt vagy. – És nem vagy.
Irgalmatlan az emlékezet.